

AGENDA DEL MES DE NOVEMBRE DE 2022

- 1 **Dimarts. TOTS SANTS.**
- 2 **Dimecres. Fidels difunts.**
- 3 **Dijous. A les 19.30 h., missa** en sufragi dels difunts de la nostra Comunitat i del Centre Moral.
- 6 **Diumenge XXXII** de durant l'any. **Diada de Germanor.** Ajuda a l'Església Diocesana. Amb la col·lecta extraordinària col·laborem en el manteniment de la nostra Església.
A les 12 h.: Lectura teatralitzada d'"Un estiu, un adeu", obra de Mn. Víctor M. Galindo.
- 11 **Divendres.**
A l'Oratori de Barcelona.
A les 19h.: Concert a càrrec de l'Orquestra Barroca de Barcelona.
- 13 **Diumenge XXXIII** de durant l'any.
- 20 **Diumenge. Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món.**
- 26 **Dissabte.** L'Esplai ens convida: Vivim l'Ora a l'Oratori: infants, joves i grans; aquest cop a l'Oratori de Barcelona.
- 27 **Diumenge I d'Advent.** A les 18 h.: Concert a càrrec del **cor MUOM.**
A l'Oratori de Barcelona:
A les 13h.: Concert d'Orgue; cicle d'Advent.
A les 19h.: Concert a càrrec de l'Orquestra Barroca de Barcelona.

Heu de saber que:

A la col·lecta del **Domund** es van recollir: **410€**

Gràcies per la vostra generositat.

Tots els dilluns, de 17,15 h. a 18,15 h.: Catequesi d'infants, 1r. nivell.

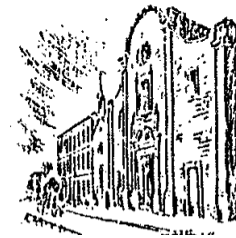
Tots els dimarts, de 17 h. a 18 h.: Grup de la Legió de Maria.

Tots els dissabtes, de 17 h. a 19,30 h.: Esplai "JASD".

El Sagrament de la Reconciliació: 30 minuts abans de la celebració de l'Eucaristia.

Web d'interès: www.oratorigracia.com
www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (163) Novembre de 2022

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

ESGUARDEM LA MORT COM A PARTICIPACIÓ EN LA MORT DE CRIST

En el context litúrgic d'aquests darrers dies de l'any, en el qual se'ns convida a reflexionar sobre el misteri de la vinguda del Senyor i del seu judici, hi ha un aspecte que no em deixa viure gaire tranquil: que el pastor haurà de donar compte al Senyor el dia del judici de cadascuna de les ovelles/persones que formen la comunitat a més d'ell mateix. I aquest judici versarà primordialment sobre el creixement del Regne de Déu en cadascú. Per això, jo i tota la comunitat hem de cercar primer el Regne de Déu i la seva justícia, perquè tota la resta és secundari i "res no falta als qui el temen". De fet, l'actitud de temor mai m'ha agradat; però cal reconèixer que pedagògicament serveix de molt, perquè preocupat pels comptes de l'altre hom esdevé més sol·lícit dels propis; i mentre facilites l'esmena dels altres, hom va esmenant els propis defectes.

Sigui com sigui, el tema dels novíssims, tot i ser central en la predicació de Jesús i dels apòstols, a nosaltres ens sembla poc oportú o difícil i per això, potser, resta sempre en el silenci o abandonat. Reprenem, però, a una lectura seriosa de l'Esclat i podrem esguardar la mort com a participació en la mort de Crist; i el judici com la manifestació d'aquell judici, primordialment absolutori que ja es va realitzar a la Creu; i la consumació del món, com a coronament de l'encarnació, en la qual Déu mateix es comunica a l'home; i la parusia, com l'estudi d'una sola, única vinguda de Crist, que començà amb l'Encarnació i continuà amb l'acceptació

de la mort i la resurrecció i la vinguda de l'Esperit Sant amb la qual comença ja la transformació del món de manera que Crist torna sempre, que cadascun dels elegits arriben a ell i participen plenament de la seva glòria. I quant a la condemna, jo diria que la mateixa flama de l'amor de Déu esdevé turment per aquells que han refusat d'acceptar-lo.

P. Ferran Colás Peiró, C.O.

LA CONFIANÇA, LA FE EN L'ALTRE (I II)

Quan tot està en crisi, la confiança és l'únic motor de transformació. Si la confiança entra també en crisi, no hi haurà forma humana de superar-la. La confiança té un aire quixotesc, un fonament que transcendeix la raó; es basteix sobre una intuïció del cor i sobre el convenciment de què no tot està perdut. Ens ho hem de dir una i altra vegada, fins i tot quan no tinguem raons objectives per seguir-nos-ho dient. Solament qui s'ho creu, es posa en camí.

Hi ha la confiança ingènua, pueril, que aposta per tot i per tothom, que es deixa ensarronar per les belles paraules, però hi ha la confiança que ha madurat a cops, que no s'entrega immediatament a qualsevol postor, que cerca arguments i raons. La confiança que ha assolit la maduresa espiritual sempre està amenaçada per una nova traïció, tampoc no té certesa absoluta de les seves apostes. Confiar és creure i creure és esperar. Quan la confiança s'esgota, la vida esdevé un àrid infern, un escenari presidit per la vigilància i per la por.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

“SÓC A LA PORTA I TRUCO!” (AP 3, 20)

Aquest mes comença l'Advent, el temps de l'esperança. Quatre setmanes que ens ajuden i urgeixen a preparar bé el Nadal. L'Advent ha de significar l'acollida de Déu que es fa Déu-amb-nosaltres i que canvia la història; l'acollida de Jesucrist que es fa germà nostre i que roman amb nosaltres tots els dies, fins a la fi dels temps. Ens continua dient a la nostra generació: “Mira, soc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi” (Ap 3, 20). Escoltem la veu del Senyor, obrim-li la porta de la nostra vida, deixem-nos omplir de la seva llum i viurem una comunió plena i guaridora, que ens referà de totes les pors i angoixes, i ens donarà la plenitud de la seva amistat i gràcia.

Ve el Senyor. Fem-li lloc, acollim la seva Paraula, rebem el seu Amor. Cada Eucaristia ens recorda que l'esperem: “*esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!*”. Iniciem l'Advent amb molta esperança, perquè el qui arriba és “el Senyor de l'univers”, el qui tot ho pot, el qui sempre perdona i refà, el qui ha vençut el pecat i el mal, el qui ha recreat la història humana, omplint-la del seu Amor i mostrant-li el seu final de salvació en Déu.

Sabrem esperar-lo activament? L'esperança és una virtut serena, humil i petita, fràgil si ho voleu, però vivificadora de la fe i de la caritat. Res de passivitats en els qui esperen activament com Jesús ens ha ensenyat, perquè Déu, que tot ho pot, ens dona el goig de saber que Ell treballa amb nosaltres, prepara els béns invisibles que ens vol regalar, i segur que desitja, encara més que nosaltres, el triomf del bé i de l'amor, la salut per a tots els seus fills. És en aquest fonament diví que basem la nostra esperança; no pas en nosaltres o en les nostres pobres forces.

Aquesta “veritat” ens ajuda molt, sobretot en temps de tantes dificultats, quan sembla que les coses ens van en contra. Nosaltres ens mantenim esperançats, fermes i fidels, amb la mirada fixa en allò que val per sempre i que no passarà mai. Perquè de fet, la nostra esperança és una Persona, és el Crist. Per Ell val la pena perdre-ho tot, si convé, per tal de guanyar la vida i guanyar-ho tot.

Aquesta actitud esperançada és la que ens cal. Sembrar esperança en aquests camps, com en d'altres que cadascú pot estar vivint amb dolor: carències i dificultats a la pròpia família, malalties que són dures de portar, creus feixugues o ferides mai prou curades... És aquesta realitat de pecat i de dolor que Crist ve a fer-se seva, naixent enmig de nosaltres. Preparem el Nadal que ha de ser una realitat cada dia. El Senyor arriba amb poder, ve a posar joia on només hi creix el ressentiment. Que Ell arribi a tots! *Beneït el qui ve en nom del Senyor! Veniu Senyor Jesús!*

Mons. Joan-Enric Vives,
Arquebisbe-Bisbe d'Urgell